

www.galarna.si

Tom Ellen: *All About Us*
Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2019 by Tom Ellen
Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd.

© za Slovenijo: Hiša knjig, HKZ, 2020

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič
Tel. +386 (0)59 932 107
www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.111-311.2

ELLEN, Tom

Vse o naju / Tom Ellen ; prevod Anja Bakan. - 1. izd. - Ljubljana :
Hiša knjig, HKZ, 2020
Prevod dela: All about us

ISBN 978-961-7106-52-7 (trda vezava)
ISBN 978-961-7106-53-4 (broš.)
COBISS.SI-ID 33344259

Tom Ellen

Vse o naju

Prevod:
Anja Bakan

Carolini

Prolog

*Univerza v Yorku,
5. december 2005*

Ni bilo pametno, da sem tekkel.

To vidim šele zdaj. Sploh mi ne bi bilo treba teči. Saj nismo na olimpijskem teku na 100 metrov, samo skrivalnice se gremo. Poleg tega me sploh še niso začeli iskati. Še vedno jih slišim, kako onkraj labirinta skupaj na ves glas štejejo do petdeset. Sliši se kot neobičajno razgrajaska epizoda *Sezamove ulice*.

Lahko bi si vzel čas, se ležerno sprehodil in poiskal popolno skrivališče, ampak ne. Pijanemu, kot sem, se mi je zdelo popolnoma logično, da je petdeset sekund čisto premalo in

da bi bilo še najboljšo, če jo ucvrem naravnost v labirint na kampusu in se ne ustavim, dokler ne bom popolnoma skrit. Toda zdaj, ko se v temi samo še opotekam, čutim, da se mi v želodcu zlovešče pretaka vseh šest piv, štirje kozarčki sambuce in tisti kebab, ki sva si ga razdelila s Harvom.

Za hip se ustavim, da pridem do sape, pa mi je v trenutku spet zmanjka. Oprem se na zid, da bi se umiril, a se mi prepozno posveti, da tale zid pravzaprav ni zid, temveč živa meja. Komično opletajoč z rokami v slogu Busterja Keatona, se zvrnem skozi in kot po čudežu me tistih nešteto ostrih vejic niti ne oslepi niti ne kastrira. Poskušam se pobrati, kar mi spektakularno spodleti, nakar pomislim, da je tule pravzaprav čisto v redu skrivališče.

Listje okrog mene se počasi umirja. Vmes so že nehali šteti in zdaj kar čutim, kako labirint šelesti in poka, ker se vanj opoteka ducat pijanih ljudi, ki kričijo: »Prihaaaajaamooooo pooooooteeeee!«

Sedim v tišini, si poskušam nekako ovlažiti kot poper suha usta in poslušam, kako mi srce razbija v prsah. Z roko si obrišem čelo, in ko pogledam dlan, zagledam ostanke pudra in umetne krvi – spominek z nocojšnje izjemne gledališke predstave.

Predstava se je odvila nekako tako, kot se lahko od prvega letnika na faksu tudi pričakuje, kar seveda pomeni, da za Olivierjevo nagrado ne bomo nominirani, po drugi strani pa nihče od nas ni pozabil besedila in nikomur niso toliko popustili živci, da bi pobruhal občinstvo. Začelo se je šele kasneje, v baru. Vsi smo žlobudrali drug čez drugega, kaj

in kako bi si želeli pisati, režirati in igrati. Najbrž je bil kriv adrenalin, pravzaprav verjetneje sambuca, a vendar se mi je svet v tistem trenutku zazdel tako živ in poln priložnosti, kot da bi se pred menoj odprla prihodnost, me ovijala in vabila k sebi. V bistvu je precej trapasto, da mislim, da si lahko prihodnost krojim po lastnih željah.

Je pa hecno; čeprav je šlo nocoj vse tako sijajno in nenavadno, sem vedno nekako mislil, da bo to najin večer. Večer, ko nama bo z Alice končno uspelo priti skupaj, in to po celem semestru nerodnih priložnosti, ko bi se to lahko zgodilo, pa se ni. Pravzaprav sem bil kriv jaz. Nikoli nisem bil preveč dober pri tem, da bi »naredil prvi korak«. (Pravzaprav bi se, že samo ko slišim frazo »narediti prvi korak«, od zadrege najraje udril v zemljo.) Že ob najmanjšem sumu, da bi bil lahko kakšnemu dekletu všeč, mi možgani takoj postrežejo s celim seznamom razlogov, zakaj je to enostavno nemogoče.

Toda pri Alice je ta kup razlogov vedno bolj kopnel. V teh zadnjih desetih tednih intimnih šal, nočnih pogovorov in skupnih obrokov iz mikrovalovne pečice mi je dala jasno vedeti, da sem ji všeč. In če tako pomislim, je tudi ona meni. Duhovita in privlačna je in odlično se razumeva, tako da sem nekako upal, da bo ta večer – večer gledališke predstave, zadnji večer pred božičnimi prazniki – dovolj alkohola, drame in čustev, da naju spravijo skupaj.

Potem pa se je v zaodrju prikazala tista Daphne in kdove kako vse obrnila na glavo.

Sliši se neumno, ko ljudje rečejo, da so se z nekom preprosto »poštekali«, toda drugega izraza za to ne poznam. Kako bi sicer pojasnil, da sem celo uro preprosto užival v živahnem, zabavnem pogovoru s popolno neznanko? Ali pa tisto čudno ščemenje v prsih vsakič, ko mi jo je uspelo nasmejati?

Torej, nocoj menda med nama z Alice vendarle ne bo nič. Ali pač.

Vsekakor čutim, da se bo nocoj *nekaj* zgodilo.

Nekje čisto blizu se usuje šepetajoča ploha – dva človeka, ki v temi trčita drug ob drugega in na hitro skleneta zavezništvo pri iskanju. Nato pa še tjulnjemu laježu podoben smeh, po katerem vem, da je ena izmed teh dveh oseb Harv.

Skobacam se globlje v živo mejo, čeprav sem prepričan, da me ne bo opazil. Pa recite temu intuicija, šesti čut ali pa samo pohotna pijanost, toda *vedel sem*, da me bosta še pred vsemi drugimi našli bodisi Daphne bodisi Alice.

Ko smo odhajali iz bara, je Marek zavpil: »Gremo se skrivalnice!« In ko sem se ozrl okrog sebe, sem ju videl, da se hihitata. »Mislim, da bi se moral Ben skriti,« je rekla Alice. »Mhm. Ben je videti kot mojster skrivalnic,« je prikimala Daphne. Ta dva stavka sem si shranil v spomin za kasnejšo, treznejšo obravnavo in jo ucvrl naravnost v labirint.

V temle trenutku se mi že samo misel, da bi sedel v grmovju, skrit z eno od njiju, zazdi nezaslišano – *smešno* – vznemirljiva.

Pravzaprav se, medtem ko poskušam sedeti čim bolj pri miru in mi srce v prsih razbija kot noro, ne morem odločiti, za katero si želim, da bi me našla prva.

Prvo poglavje

London,
24. december 2020

»Torej ... greš zraven ali ne?«

»Mislim, seveda *lahko* grem. Pa bi rada, da grem?«

Daphne globoko izdihne, trdno odločena, da me ne bo pogledala v oči. »Ali *si želiš* iti?« vpraša svoj odsev v ogledalu.

Jaz mencam pri neokrašenem božičnem drevescu in se igračkam z iglicami. »No, če se ti zdi, da bi moral, potem bi mogoče šel. Najbrž.«

Z zavidljivo silo zapre pokrovček na maskari. »Ben, resno. Počutim se kot raziskovalna novinarka. Mi ne moreš odgovoriti s preprostim da ali ne?«

»Kaj pa vem. Me pričakujejo? Lani sem šel.«

»Ja, in to se je res čudovito obneslo,« reče nekam v strop, nakar sledi premolk, da se lahko oba spomniva, kako zares čudovito se je to obneslo.

»Poslušaj ...« reče in se prime za nosni koren. »Božični večer je in dobimo se pri mojem šefu. Niti *meni* se ne da iti, tako da ni razloga, da bi te vlekla s seboj.«

»Mislim, kot sem rekel, z veseljem grem zraven, če hočeš.« Ker pa me gladko ignorira, dodam: »Vidim pa, da več kot očitno nočeš, jebenti.«

Končno se obrne in me pogleda: »Želela bi si, da prideš, če se boš zares pogovarjal z ljudmi in se vsaj poskusil imeti lepo. Nočem, da greš z mano, če boš namrgoden stal v kotu kot lipov bog. Jasno?«

Pograbi torbico in odločno odkoraka na hodnik.

Daff je mnenja, da so prepiri za odnos koristni. Zdravi. No, vsaj nekoč je bila tega mnenja, ko najini prepiri še niso bili zares prepiri, ampak samo nedolžno pričkanje zaradi banalnosti. Jaz sem se recimo kujal, ker se je predolgo pripravljala, ali pa je ona vpila name, ker sem prdel ali nepravilno zložil rjuho. In po toči krikov sva si padla v objem in se hihitala, češ da se obnašava kot kak beden star par.

A vendar se je v zadnjih letih na neki točki nekaj spremenilo. Zabavno in igrivo pričkanje je preraslo v pravo bojno fronto. Oba trmasto vztrajava vsak v svojem jarku, na vsak način poskuša drugaemu zavzeti čim več ozemlja in občasno vrževa pasivno agresivno bombo na nikogaršnje ozemlje.

Kako sva se znašla tu, se sprašujem. Od mirnega pogovora o najinem načrtu za zvečer pa vse do grenkobne, brbotajoče zamere v pičli ... kaj, minuti in pol? To mora biti že neke vrste svetovni rekord v spontanem zakonskem prepiru. V bistvu se, če sem čisto iskren, zdi, da naju dandanes vse vodi v prepir. Vsak kimljaj ali zamrmrana pripomba, vsa vprašanja se zdijo polna namigov in so skrajno eksplozivna, kot da jih je treba vsakokrat previdno pretipati, da ne tiči kje kakšen skrit pomen. Prepričan sem, da sem vsega kriv jaz – pravzaprav *vem*, da sem. Vse, kar se je dogajalo v teh minulih nekaj letih, je zameštrano in prepleteno z mojo samopodobo, ki mi počasi polzi med prsti. Probleme vidim jasno kot beli dan, vendar preprosto ne najdem rešitev. Morda jih sploh ni mogoče odpraviti.

Za Daphne stopim na hodnik, kjer si dolge, valovite črne lase zvije v figo in jo pritrdi z eno izmed tistih muholovki podobnih reči. »Poglej, oprostí,« rečem, »toda na teh zabavah se vedno počutim kot nekakšno peto kolo. Kadar spregovorim, vsi gledajo mimo mene.«

»Ben, to pa ni res,« odvrne. »In tudi če je,« kar pomeni, da dobro ve, da je to res, »to samo pomeni, da v pogovor mogoče ne vložiš dovolj truda.«

»Ampak saj se trudim,« ugovarjam, vendar oba veva, da to ni povsem res. Že dolgo se ne trudim več. Pa ne samo pri klepetu, pri vsem.

Z obešalnika vzame plašč in zavzdihne. »Poglej, ne skrbi, OK,« reče. »Saj veš, kako je na teh zabavah. Ni drugega kot

dolgočasen pogovor o službi. Če se takoj odpravim, sem lahko do desetih že nazaj.«

»Prav,« ji rečem, toda izraz, ki se ji prikrade na obraz, mi potrdi točno tisto, kar sumim že dlje časa. Na teh njenih dogodkih sem ji postal v breme. Oziroma še slabše kot to: sramoto ji delam.

Daff je literarna agentka. Dela za neko veliko, pomembno družbo in vse njene stranke so veliki, pomembni pisatelji in scenaristi. Biti zraven je tako, kot da bi se potopil v brbotajoč lonec uspeha. Nikoli nisi več kot meter stran od kakšnega filmskega nagrajenca ali pa nekoga, ki je v komisiji za podeljevanje Bookerjevih nagrad. Tako da ji res ne morem zameriti, da se znajde v zadregi, kadar začnem tem ljudem momljati, da se preživljam s pisanjem reklamnih besedil in nepomembnih obvestil za javnost. Občutek ni ravno najboljši.

Po resnici povedano, zadnje čase veliko razmišljam o tem, kaj Daphne sploh še počne z menoj. In nocoj se bodo to spraševali tudi vsi drugi.

»Bo prišel tudi saj-veš-kdo?« jo vprašam, ko si oblači plašč.
»Živina?«

Upal sem, da mi jo bo uspelo nasmejati, samo da dokažem, da zmorem vsaj *to*. Dovolj bi bil že plitek, sarkastičen smehljaj. Ona pa samo zavije z očmi. »Ja, Rich pride. A zato nočeš zraven?«

»Ne, seveda ne. Samo ...«

»Ker se ti ni treba pogovarjati z njim, veš. Lahko bi se poskusil zaplesti v pogovor s kakšnimi novimi ljudmi.«

»Ne, saj vem. No, pravzaprav me bolj ali manj ignorira, tako da ...«

»Kaj pa, če bi se potrudil in bil malo prijaznejši, namesto da se kujaš kot kakšen otrok?«

Tako, pa smo spet na začetku. Kakor sem rekel: vse poti vodijo v prepir.

Kar je pravzaprav noro, kajti Rich je bil ena izmed najinih najzanesljivejših internih šal. Šala, ki je vžgala v vsakem primeru.

V agencijo je prišel približno takrat kot Daphne, in ker je na pogled tak, kot da je bil laboratorijsko izdelan za povzročanje sivih las nesamozavestnim soprogom, je misel, da bi se Daphne zapletla z njim, kmalu postala najina zasebna šala. Kadar sem zažgal opečenec ali kaj podobnega, je dramatično zavzdihnila in zamrmrala: »Stavim, da je Rich *odličen* kuhar ...« Ali pa kak večer, ko sem šel na pijačo in je Daff ostala sama doma, sem se poslovil z besedami: »Pozdravi Richa v mojem imenu,« in v smehu odšel, ona pa se je pretvarjala, da sem jo spregledal.

Toda tako kot vse druge najine zasebne šale se je tudi ta izrodila in zagrenila. Mogoče zato, ker ji je Rich vmes postal zares všeč, ali pa se mi to le dozdeva, ne vem. Zagotovo je hud ženskar, ki se vseprek daje dol (Daphne mi je nekoč rekla, da »če bi bil Tinder računalniška igra, bi jo on že obrnil«, kar se mi je zdelo smešno in hkrati zaskrbljujoče), toda med njima po mojem ni ničesar. Vsake toliko me spreleti tudi ta misel, kot bi me kdo boksnil v trebuh. Najbrž si enostavno ne znam

predstavljati, zakaj Daphne ne bi bila zagledana vanj. Mogoče pa je, a ni tak človek, da bi kar koli naredila.

Kar naenkrat pomislim na vsa tista Aliceina sporočila, varno skrita v mojem telefonu. Jaz, kot vse kaže, sem *natanko* tak človek.

Če tako pomislim, je Daphne točno zato še vedno z mano: zaradi vsega, česar ne ve. Ne ve za Alice, ne ve za Pariz. Ve za mamó, seveda, vendar ne ve, kaj vse sem ji tik pred tem rekel. Vse, zaradi česar še danes ne morem spati.

Petnajst let sva skupaj, od tega sva štiri leta poročena, pa me pravzaprav sploh ne pozna. Če bi me, bi jo že gotovo zdavnaj pobrisala.

S klikom odpre vrata in že hoče stopiti v mrzlo turobnost zgodnjega večera. »Raje grem,« reče, a ne odide. Stoji med vrati, guba čelo in zre v predpražnik. »Pozneje se lahko pogovoriva. Stvar je ... V službi je v tem obdobju zelo naporno in potem, ko pridem domov, je ... še bolj naporno, veš?« Umolkne in me pogleda z ogromnimi, kostanjevo rjavimi očmi. Videti je utrujena in prav zares nesrečna. In jaz odrevenim, ker mi postane jasno, da bo nekaj rekla. Nekaj pomembnega, slabega in dokončnega.

Potem pa se mimo mene zazre v božično drevo v dnevni sobi in odkima, kot da se je spomnila, da zdajle ni pravi čas za nekaj pomembnega, slabega in dokončnega.

»V glavnem, lahko se pogovoriva kasneje,« ponovi. »In ne skrbi glede nocojšnje zabave, si bom že kaj izmislila. Mogoče

bom rekla, da si zaposlen z okraševanjem.« Pogled se ji spet ustavi na golem drevescu. »No, pravzaprav se ne bi zlagala, kajne?«

»Bom, takoj ko boš šla, obljubim. In tudi za darila bom poskrbel, vse bom lepo zavil.«

Pokima, stopi skozi vrata, jih zapre za seboj in že je ni več. Četudi ni bilo izrečenega nič takšnega, začutim, kako se mi nad misli zgrinjajo črni oblaki. *Lahko se pogovoriva kasneje.* To je rekla dvakrat. Ampak o čem?

V možgane se mi vžge beseda LOČITEV, da se kar zdrznem in dobessedno odskočim. Je res to tisto, česar si želi? Kaj pa, če si skrivaj tega želim tudi jaz? V želodcu me stisne, vendar nisem prepričan, ali zaradi misli, da bi izgubil Daphne, ali zaradi sramote, da bi bil lahko pri štiriintridesetih že ločen.

Še ena polomija, ki jo lahko dodam že tako mnogo predolgemu seznamu polomij.

Toda zdajle ne morem razmišljati o tem. Jutri opoldne pričakujeva Daphnejine starše, sestro, svaka in njuna otroka, in jaz imam še ogromno opravkov. Takoj bi moral naravnost na podstrešje po okraske, potem pa se lotiti okraševanja drevesca in na koncu zavijanja daril.

To bi *moral* narediti.

Jaz pa se ga grem raje napit.

Drugo poglavje

Božični večer je bolj ali manj edini čas, ko lahko Harva na hitro povabim na pijačo. Na božični večer ni nobenih nobel klubskih dogodkov, nobenega pametnega TV-šova in tudi aplikacije za zmenke se potuhnejo.

Dobiva se v Krokarrju, zanikrnem lokalu na Crouch Hillu, ki pa ima kljub zanikrnosti to odločilno prednost, da je točno na sredini med mojim stanovanjem v Harlesdenu in Harvovim v Stoke Newingtonu. Ko pridem, v lokalu že mrgoli ljudi. Pivnica poka po šivih, vse polno je pijanih pisarniških delavcev, ovešenih z bleščečimi lametami. Prerinem se mimo starčka z neurejeno brado, ki poskuša pijanima poslovnežema prodati zelo slab ponaredek rolexa.

Harv že sedi za točilnim pultom, oblečen v tako ogromno parko, da je še najbolj podobna razpeti spalni vreči. Pomaha mi z desetakom.

»Si v redu? Kaj boš pil?«

»Samo pivo. Kar pač piješ ti.«

»Ne pijem piva, stari,« naguba čelo. »Si vedel, da ima vrček piva dvesto kalorij? Isto je, kot bi pojedel hamburger.« Potreplja se po trebuhu, ki je tudi pod majico videti kot perilnik, na katerem bi perice z lahkoto oprale žehto. »Dobivam se s punco, ki je inštruktorica fitnesa. Ravno včeraj sva se pogovarjala, da je popiti kozarec guinnessa isto, kot če bi popil kozarec masti.«

»Slišati je, kot da imata zelo erotično razmerje.«

»Drži, pogovori včasih postanejo precej nezanimivi,« prizna. »Toda seks je noro dober.«

Zopet uprem pogled v Harvov popolnoma ravni trebuh. Ne razumem, kako so lahko nenadoma vsi tipi tako mišičasti. Pred osmimi leti se je zdelo, da je sprememba prišla čez noč, in bil sem edini, ki na to ni bil opozorjen. Ko sem na fakulteti spoznal Harva, je tehtal petindevetdeset kilogramov in živel je izključno od piva Carling Black Label in piščančjih kroketov. Sedaj pa je videti kot kaskader Ryana Goslinga.

Za dvajsetletnike, ki so odraščali ob Instagramu in zmenkarskih resničnostnih šovih, to ni nič takega. Drugega itak ne poznajo. Ampak tipi, stari čez trideset let, ki se po novem nžirajo s proteini – oni bi se morali pri teh letih še spominjati brezskrbnih dni izpred časa Davida Beckhama, ko so vsi mladeniči skakali naokoli s kurjimi prsmi in suhljatimi ročicami. Meni se zdijo resnični izdajalci ravno oni.

Zanalašč si naročim guinness.

Sedeva k mizi pod oknom, on srka vodko s tonikom, jaz pa svojo črno mast. Skozi vrata se usuje še ena skupina pisarniških delavcev z raztrganimi papirnatimi čepicami.

»Greš jutri k tvojim?« ga vprašam. Pokima. »Sestra me bo zjutraj zapeljala do Suffolka. Kaj pa ti, boš tudi pri ...« Zdrzne se in strese z glavo. »Oprosti, stari, nisem razmišljal.«

»Ne, ne, je že dobro.«

Že dve leti je tega, pa se še vseeno tudi sam od časa do časa spozabim. Med branjem kakšne knjige ali gledanjem televizije pomislim, da bi bilo mami tole všeč, in potem se zlomim pod težo spoznanja.

Me prav zanima, če se bom tega sploh kdaj rešil. Najverjetneje ne.

»Torej pride Daffina družina k vama?« vpraša Harv.

»Ja. Moral bi sicer krasiti drevo in zavijati darila, vendar ...« Dvignem kozarec in naredim dolg požirek.

»Kje je Daff?«

»Na neki službeni zadevi. Mislim sem, da hoče, da grem zraven, ampak mogoče se motim. Vedno me sili, da bi spoznaval nove ljudi.«

»Ampak ti *sovražiš* nove ljudi.«

»Točno tako.«

Oba se zasmеjeva. Prav pomirjujoče je pasti nazaj v najini stari vlogi: jaz sem vase zaprt in čemeran, Harv pa živahen in ekstravertiran. To je dinamika, ki med nama deluje, že odkar se poznavata. Občasno me zaskrbi, da to postaja potuha. Da je